

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 334. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529612625248/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

til Dominikanerklosteret og advarede Munken, der nu skyede de øde Steder, og vogtede sig for at gaa alene ud om Aftenen.

Casimir brød sig imidlertid kun lidt om sine Landsmænds Planer, for Resten var han ikke vel til Mode, thi det Haab, Alexandra paa sin Dødsseng gav ham, var ikke bleven opfyldt. Strax efter Alexandras Begravelse havde Starosten en hemmelig Samtale med Emilie, hvori han ligefrem spurgte hende, om hun elskede Casimir. Da hun tilstod dette, syntes han at forfærdes derover. »De er en af de Faa, paa hvilke jeg har bygget,« sagde han, »og nu har De ogsaa skuffet mig; hvorledes var det muligt, at et saa letsindigt og uforstandigt Væsen, som Casimir, kunde frembringe noget Indtryk paa Dem?« — »De er uretfærdig mod Casimir,« svarede Emilie. — »Uretfærdig eller ikke, han kan aldrig vende forenet med Dem; nei det er ikke af Stolthed, at jeg sætter mig imod Deres Ønske, thi jeg veed Ingen, som jeg hellere vilde erkiende for min Datter, end Dem, hvis Omstændighederne ikke forbøde det.« — »Hvilke Omstændigheder?« — »Det behøver De ikke at vide,« svarede Starosten.

Derpaa gik han i dybe Tanker op og ned ad Gulvet, endelig standsede han foran Emilie. »Det smertes mig, at vi skulle skilles ad, men jeg veed intet andet Raad, De reiser til Warschau, jeg skal besøge Dem en Plads enten i et anstændigt Huus, eller i et Kloster, hvor De bliver, til denne Grille er forsvunden. Til« sagde han, da Emilie vilde svare ham, »det maa saa være, her gielde ingen Indvendinger.« — »Virkelig! jeg troede hidtil, at jeg var en fri Pige, men nu seer jeg, at jeg kun er en Slavinde,« svarede Emilie.

Paa Casimirs Bøn paatog nu Adalbert sig at tale de Elskendes Sag hos sin Fader, men denne var aldeles ubeielig, ja han tabte endog sin sædvanlige Fatning, hver Gang denne Gienstand blev bragt paa Bane.

»Nu kan du dog ikke tvivle paa min Faders Lidenskab?« sagde Casimir til Adalbert, »Emilie selv tvivler ikke mere derpaa.«

En Nat saac Adalbert en dunkel Skikkelse paa Gangen, der sagte listede sig ind i Emilies Værelse; en forunderlig Gysen gik igiennem hans Bryst ved at see det, ja det forekom ham tilsidst, som om hans Fader dog maatte have en alvorlig Grund til sit Forbud, og som der virkelig maatte være en vigtig Hindring, der satte sig imod de Elskendes Forbindelse; for Resten tvivlede han ikke om, at hiin dunkle Skikkelse var Casimir.

Natten derefter stod Casimir ved Broderens Seng. — »Lev vel, Adalbert!« sagde han. — »Vil du flygte?« raabte hans Broder. — »Ja, jeg vil, jeg har Paa for Emilie og mig til Gallizien. Gud give du snart maatte trykke Lykken saa fast til Hiertet, som jeg.«

Næste Morgen hørte Adalbert imidlertid, at Flugten var mislykket, og at to Elskende vare blevne indhentede af Starosten, før de naaede Krakau. Dette var dog maaskee ikke gaaet saa let, hvis Beboerne i Omegnen, der alle hadede Emilie, ikke denne Gang med stor Iver havde understøttet Starosten og ledet ham paa det rette Spor.

Senere foretog Starosten selv en Rejse med Emilie, hvorfra denne ikke vendte tilbage. Casimir derimod sad i lang Tid indesluttet, og først da han forpligtede sig til strax at modtage en Ansættelse i Storfyrstens Hær, kom han paa fri Fod. Fulgt af en af sin Faders Tienere reiste han nu virkelig bort, om trent mod Enden af November; sin tro Fidelio maatte

te han imidlertid lade tilbage, da Faderen frygtede for, at dette Dyr, der ellers aldrig forlod sin Herre, skulde forvirre de militaire Øvelser og paadrage ham Storfyrstens Unaade. Casimir syntes denne Gang i Alt at føje sig efter sin Faders Villie, men hvorledes han meente det med denne sin Føielighed skulde vi siden erfare.

SEXTENDE CAPITEL.

Maskeraden.

Efter Alexandras Død dvælede Leontine ikke saa meget hjemme, som før, men besøgte tidt de Huse, hvori Søsteren pleiede at uddele Almisser, og stræbte, saavidt muligt, at erstatte Beboerne deres Tab; det var da hendes kiæreste Løn, naar hun hørte, at Søsteren blev rost, og hvem der med Taknemmelighed erindrede denne, kunde være vis paa en dobbelt Gave.

Til andre Tider gjorde hun lange Ridetoure i Omegnen, hun viste da en stor Dristighed, og lod sin Hest springe over Grøfter og Gierder, uden at agte paa nogen Fare; denne var ofte heller ikke saa stor, som den syntes, da hun, som de polske Damer pleie, sad fortræffelig til Hest, hvortil hendes skionne og smidige Legeme syntes fortrinlig dannet.

Adalbert fulgte hende tidt paa disse Udflugter. Da han engang bebreidede hende den Forvovenhed, hvormed hun opsøgte de farligste Steder, vendte hun smilende sit Ansigt om til ham og sagde: »Jeg er født i Biergegnene mod Syden, jeg har bestandig elsket hiin Natur, fra min tidlige Barndom af klatte-